

ע"פ 1015/05/22 - קורן סלע נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 1015-05-22 סלע נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: נייר

בפני כבוד השופט בורנשטיין - אב"ד
כבוד השופט מיכלס
כבוד השופטת גרדשטיין פפקין
המערערת קורן סלע
נגד המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. לפנינו ערעור על הכרעת דין וגזר הדין של בית משפט השלום בכפר סבא בת"פ 49004-05-19 (כבוד השופט א' שרון) לפיו הורשעה המערערת, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**), ונגזר עליה מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל תעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים, פיצוי למתלונן בסך של 750 ₪ אשר ישולמו עד ליום 15.6.2022, קנס בסל של 500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. עוד נקבע שהקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורציפים החל מיום 15.6.2022.

2. ביום 21.5.19 הוגש נגד המערערת, ילידת 1967, כתב אישום המייחס לה עבירה של תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום - ביום 31.12.2015 סמוך לשעה 11:15, הגיעה המערערת לעסק לאביזרי רכב בהוד השרון, בבעלות של מר משה מאיה (להלן - **המתלונן**), ודרשה ממנו בצעקות שיסדר בעיה אשר לדבריה נגרמה בעטיו, לרכבה, מסוג פורד. המערערת צעקה וקיללה את המתלונן וזה ביקש ממנה לעזוב את העסק. בתגובה, תקפה אותו המערערת, בכך שהחלה לתת לו מכות חלשות על כתפו באמצעות ידה, תוך דרישה לתיקון הבעיה. המתלונן ביקש מהמערערת שתחדל לגעת בו, אך זו הוסיפה להכותו בכתף. לבסוף, הושיטה המערערת את ידה לעבר פניו של המתלונן ואמרה לו: "אתה עוד תתחנן לתקן לי את האוטו, ואני לא אתן לך", ועזבה את המקום.

3. המערערת מסרה מענה מפורט לכתב האישום. המערערת הודתה שהגיעה לבית העסק אך כפרה בתקיפה. לטענתה היא אכן הגיעה לבית העסק על מנת שיתוקן רכבה, בעקבות תיקון קודם כשלדידה בעקבותיו, נגרמה תקלה אחרת. המערערת גם כפרה כי קיללה את המתלונן, אך אישרה כי אמרה שהמתלונן אינו ראוי לפתוח חנות לתיקונים ושאצלו ודאי שלא תגיע לתקן.

4. במסגרת ניהול ההוכחות בבית משפט קמא, העידו מטעם התביעה שלושה עדים - המתלונן; אשת המתלונן

שגם נכחה בעסק בזמן האירוע; ועדן בן משה, מי שבזמן האירוע היה עובד של המתלונן ונכח בעסק בזמן האירוע. מטעם ההגנה העידה המערערת.

5. **על פי הכרעת דינו של בית משפט קמא**, לאחר ששמע את העדים והתרשם מהם בצורה בלתי אמצעית, השתכנע בית המשפט, מעבר לספק סביר, כי המערערת התנהגה כמפורט בכתב האישום ותקפה את המתלונן, ועל כן יש להרשיעה בעבירה המיוחסת לה.

בית משפט קמא בחן את כלל העדויות, השווה ביניהן, וקבע כי עדויות שלושת העדים מתארות דברים דומים, כי עדויותיהם מתיישבות זו עם זו ומחזקות זו את זו. מנגד, בית משפט קמא לא נתן כל אמן בגרסת המערערת, וקבע כי היא "(ה)מיתממת, אשר גם אינה מתיישבת עם ההגיון הבריא והשכל הישר".

בית משפט קמא בחן את הסתירות אליהן הפנתה ב"כ המערערת, אולם מצא שאין מדובר בסתירות היורדות לשורשו של עניין ואין בהן כדי לקעקע את מהימנות העדים, שכן לא מן הנמנע שבמהלך הזמן שחלף מהאירוע נשכחו המילים המדויקות או המעשים המדויקים, כאשר מנגד נמצא שרוח הדברים וסדר ההתרחשות נחרטה בזיכרונם.

6. עוד קבע בית משפט קמא כי מעבר לעדי התביעה שהיו מהימנים, קיימים נתונים נוספים שחיזקו את עדויות אלו - (1) רישום מספר רכבה של המערערת מיד לאחר האירוע, יצירת קשר מייד עם המשטרה, והאותנטיות של התלונה (2) הזעקת המשטרה באופן מייד על ידי המתלונן, שאינה מתיישבת עם טענת המערערת לפיה המתלונן רימה אותה ובצע בפניה מעשים מגונים (3) העדר הסבירות כי שלושת העדים ירקמו קנוניה כנגד המערערת (4) העובדה כי המערערת לא פנתה למשטרה, ואף כשנחקרה לא התלוננה על המתלונן כפי עשותה כיום, לרבות לעניין טענות על מעשים מגונים (5) חוסר הגיון פנימי בטענותיה של המערערת לעניין מצב רוחה והתייחסותה (לטענתה העדר כעס ממשי) נוכח התנהגותה (כגון הגעה לבית העסק ב-5 הזדמנויות שונות) (6) ההסבר שניתן בקשר למצלמות האבטחה שאינן מקליטות כפי שעלה מעדות כלל העדים (7) התיעוד הרפואי שהוצג על ידי המערערת שאינו תומך בטענותיה.

7. נוכח כל האמור, קבע בית משפט קמא שהוכח לפניו שהמערערת הגיעה לעסקו של המתלונן, לאחר שסברה שלא תיקן כראוי תקלה קודמת ברכבה, כשהיא טעונה וכועסת. המערערת התקרבה למתלונן, תוך שהיא צועקת עליו ומקללת אותו. המתלונן השיב לה בקללות וביקש ממנה לצאת מבית העסק. בתגובה, המערערת תקפה את המתלונן בכך שהניחה את ידה על כתפו, תפסה אותו בחולצה וניסתה למשוך אותו, כשהמתלונן מנסה להזיז ממנו את ידה. המתלונן, בתגובה, נסוג אחורנית לכיוון המחסן בחנות והמערערת המשיכה ללכת אחריו, עד שאשתו דאז והעובד חצצו ביניהם, לבל תמשיך המערערת בתקיפת המתלונן. אז עזבה הנאשמת את המקום באמצעות רכבה. בשים לב לכל אלו מצא בית משפט קמא כי מולאו יסודות עבירה של תקיפה סתם.

8. **נימוקי הערעור כלפי הרשעת המערערת** - המערערת טענה כי שגה בית משפט קמא עת הרשיע את המערערת וזאת חרף הסתירות המהותיות בגרסאות העדים, עדותו המתפתחת של המתלונן והפער בין גרסתו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט. עוד נטען כי שגה בית משפט קמא עת דחה את עדותה של המערערת, תוך שקבע כי היא אינה מתיישבת עם ההגיון הבריא והשכל הישר. כתמיכה בטענותיה, הציגה המערערת בכתב הערעור את הסתירות בעדויות המתלונן ושאר עדי התביעה, וטענה שאין ליתן אמן בגרסאות שמסרו. עוד התייחסה המערערת למחדל

המשטרה באי בדיקת מצלמות האבטחה בבית העסק. כן התייחסה המערערת בפרוטרוט לעדותה, שלגישה יש ליתן בה אמון מלא.

9. על פי **תגובת המשיבה** - הכרעת דינו של בית משפט קמא היא יסודית, מנומקת, בפרט כאשר היא נשענת על התרשמותו החיובית משלושת עדי התביעה. לטעמה של המשיבה, יש לדחות את הערעור.

דין והכרעה - הכרעת הדין

10. הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור נוטה שלא להתערב בממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית. הטעם לכך נעוץ בעובדה שהערכאה הדיונית היא זו ששומעת את העדים ומתרשמת מהם באופן בלתי אמצעי, ועל כן בידיה הכלים הטובים ביותר לקבוע ממצאים אלה. בית המשפט של ערעור יתערב בממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, רק באותם מקרים חריגים שבהם יתברר כי נפלה טעות עניינית המצדיקה את התערבותו, למשל כאשר נקבעו ממצאים שאינם עומדים במבחן ההיגיון והשכל הישר. וכך נאמר בעניין זה בע"פ 936/14 **אמבסגר אברהם נ' מדינת ישראל** (31.8.2014):

"נחזור ונזכיר, בהקשר זה, את ההלכה המושרשת לפיה לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאי עובדה ובקביעות מהימנות שנעשו על-ידי הערכאה הדיונית. זאת, בשל היתרון האינהרנטי המוקנה לערכאה הדיונית, אשר יכולה להתרשם באורח בלתי אמצעי מן העדים, מהאופן שבו הם מסרו את עדותם, מהתנהגותם על דוכן העדים, וכיוצא באלה דברים".

ראו גם את שנאמר בע"פ 6295/05 **וקנין נ' מדינת ישראל** (25.1.2007):

"מטבעם של דברים, לערכאה הדיונית עדיפות בולטת על-פני ערכאת הערעור בהערכת אמינות העדים על בסיס התרשמותה מאיכותם באמצעות החושים האנושיים. הערכתה מתבססת על התנהגות העדים, על רקע נסיבות הענין, ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט (סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971). בהערכת העדויות כאמור, נעזרת הערכאה הדיונית גם בכלי ניתוח אנליטיים, המסייעים בבחינת העדויות וקביעת משקלן, וכך בשילוב בין פעולת החושים לבין ניתוח הראיות בכלי ההיגיון, נקבעים הממצאים העובדתיים. ערכאת הערעור חסרה את מימד התרשמות מן העדים באמצעות החושים. אולם בידיה כלי ניתוח אנליטיים שבאמצעותם היא מעבירה במבחן הביקורת את קביעות הערכאה הדיונית. בהינתן המשקל הרב של התרשמות הערכאה הדיונית מן העדים, נוטה ערכאת הערעור שלא להתערב בקביעות מהימנות, אלא אם כן קביעות אלה אינן עומדות במבחן הניתוח הרציונאלי של האירועים והנתונים, כפי שאלה משתקפים בתשתית הראיות כולה. כדי להצדיק התערבות ערכאת הערעור בקביעות מהימנות וממצאי עובדה שנקבעו על-פיהן בידי הערכאה הדיונית, צריך שהן תסטינה מן ההיגיון והשכל הישר במידה כה מהותית ובולטת, עד כדי ביטול העדיפות המוקנית לערכאה שהתרשמה התרשמות בלתי-אמצעית מן העדים".

ראו גם: ע"פ 9612/10 **קוגמן נ' מדינת ישראל** (27.4.2014); ע"פ 9352/99 **יומטוביאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד עמוד 3

11. איננו מקבלים את טענות ב"כ המערערת בכל הקשור לכך שיש להעדיף את עדות המערערת על פני עדות המתלונן ושאר עדי התביעה. בית משפט קמא שמע את המתלונן ונתן בו אמון מלא, ובנוסף אף בחן בדקדקנות, את עדויות שאר עדי התביעה, לרבות את האופן שבו עדויות אלו משתלבות האחת ברעותה. המדובר, אפוא, בממצאי מהימנות מובהקים של בית משפט קמא, וברי לפיכך כי אין מקום בנסיבות אלה להתערבותה של ערכאת ערעור (ראה גם בע"פ 8680/11 פלוני נ' מדינת ישראל, (5.6.2013)).

12. בניגוד לנטען בהודעת הערעור, בית משפט קמא לא התעלם מהסתירות אליהן הפנתה ב"כ המערערת. עם זאת, קבע בית משפט קמא, כי אין מדובר בסתירות מהותיות. לאחר שבחנו אף אנו את העדויות, מצטרפים אנו למסקנה זו, המתחשבת בין היתר, בפרק הזמן של מספר שנים שחלף ממועד האירוע ומועד גביית הודעות המתלוננים במשטרה ועד למועד מסירת עדותם בבית המשפט. לא למותר לציין כי בית משפט קמא, לאחר שבחן את כלל העדויות, בחר לקבוע ממצאים עובדתיים המקלים עם המערערת, זאת נוכח השינויים הקלים בעדויות (ראו סעיף 17 להכרעת הדין, בין "מכות קלות על הכתף" (הודעת המתלונן במשטרה) לבין "לשים ידיים על הכתף; תפסה אותי בחולצה, בכתף ניסתה למשוך אותי" (עדות בבית המשפט)).

13. בשים לב לקביעות העובדתיות בהכרעת הדין, אף אנו סבורים, כי מעשיה של המערערת - שהגיעה לבית העסק של המתלונן, טעונה וכועסת, ובבית העסק - התקרבה אל המתלונן, תוך שהיא צועקת עליו ומקללת אותו; ובהמשך הניחה את ידה על כתפו, תפסה אותו בחולצה וניסתה למשוך אותו, כשהמתלונן מנסה להזיז ממנו את ידה - מהווים עבירה של תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין.

14. נוכח כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור המופנה כנגד הרשעת המערערת.

15. **נזר דינו של בית משפט קמא -** בית משפט קמא קבע כי אף אם מדובר בנסיבות שאינן חמורות, וברף חומרה נמוך, עדיין "לא ניתן להתעלם מהתנהגותה הבריונית של הנאשמת, אשר בחרה, לתקוף את המתלונן, במקום עסקו, כאשר לא היתה מרוצה מתיקון קודם שערך ברכבה, ומבלי לקבוע מסמרות אם אכן חטא בתיקון שלא צלח. התנהגותה הבריונית של הנאשמת, בתוך עסקו של המתלונן, עלולה היתה להביא קונים פוטנציאליים שלא להיכנס לעסק ולגרום לו נזק".

16. בית משפט קמא בחן את הערכים החברתיים המוגנים בביצוע העבירה, אולם קבע, כי נוכח עברה פלילי הנקי של המערערת, רף החומרה הנמוך של התקיפה, וחלוף הזמן המשמעותי של כשבע שנים מאז קרות האירוע, יש להסתפק, כפי עמדת המשיבה, בעונש צופה פני עתיד לצד קנס כספי ופיצוי למתלונן.

17. בית משפט קמא בחן אף את בקשת המערערת להימנע מהרשעה, אולם מצא לדחותה מן הטעם שהיא אינה עומדת בתנאים שנקבעו בפסיקה להימנעות מהרשעה: ראשית, נוכח החומרה - תקיפה בתוך בית עסק לעיני אנשים

נוספים; ושנית, העדר פגיעה קונקרטיה בשיקומה של המערערת, ובפרט בתעסוקתה.

18. עוד קבע בית משפט קמא, לעניין הרכיב הכספי, כי מגיע למתלונן פיצוי כספי, נוכח התנהגות המערערת, ולעניין הקנס הכספי, יושת סכום נמוך, נוכח יכולתה הכלכלית של המערערת. בית משפט פרט את נסיבותיה הכלכליות והאישיות של המערערת (אם יחידנית, סובלת מתחלואה, אינה עובדת, מצב כלכלי רע, נסיבות חיים מורכבות).

19. לאחר כל אלו, ולאחר שהתחשב גם בהעדר עבר פלילי כמו גם לחלוף הזמן, גזר בית משפט קמא, על המערערת את העונשים המפורטים לעיל..

20. **נימוקי הערעור נגד גזר הדין** - בהתייחס לרכיב הקנס הכספי, טענה המערערת כי בית משפט קמא לא בחן את יכולותיה הכלכליות ואת מצבה המשפחתי כאם יחידנית, עת גזר את דינה. לפיכך, לטענתה, שגה בית משפט בהטילו קנס בכלל. לחלופין, טענה כי יש לצמצם את סכום הקנס ואת מספר הימים חלף הקנס.

21. **תגובת המשיבה** - אין מקום להקל בעונושה של המערערת, במיוחד בהתחשב בכך כי מאז גזר הדין המערערת הורשעה בהליך אחר בעבירת איומים. כך גם עומדים נגדה שני כתבי אישום נוספים בגין עבירות איומים בבית משפט השלום בכפר סבא. המשיבה אף הדגישה כי עד היום לא שולם הפיצוי למתלונן.

לדידה של המשיבה גזר הדין הוא מידתי, צופה פני עתיד, מתחשב במצבה האישי, ובפרט במצבה הכלכלי של המערערת. עם זאת, ולפנים משורת הדין, הסכימה המשיבה בדיון שנערך לפנינו להפחית במידה מסוימת את ימי המאסר חלף קנס.

דיון והכרעה - גזר הדין

22. עיון בגזר דינו של בימ"ש קמא מעלה שהוא לא התעלם כלל ועיקר ממכלול הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובכלל זאת לא התעלם ממצבה הכלכלי, ממצבה הרפואי וממצבה האישי של המערערת, כמו גם מחלוף הזמן מביצוע העבירה והעדר עבר פלילי.

ניכר, אפוא, כי בית משפט קמא שקל נכונה את כלל השיקולים הנדרשים לעניין זה תוך עריכת איזון נכון ביניהם והעונש הסופי שהוטל על המערערת אינו מצדיק התערבותנו, לרבות לעניין גובה הקנס שעל פניו הוא הולם וראוי. מובן הוא שבנסיבות אלו מקובלת עלינו אף המסקנה אליה הגיע בית משפט קמא, לפיה מקרה זה אינו נמנה על אותם מקרים בהם ניתן לחרוג מהכלל ולסיים את ההליך תוך ביטול הרשעת המערערת. חיזוק לעמדתנו זו מצאנו בעובדה שעד כה לא קיבלה המערערת כל אחריות על מעשיה.

23. עם זאת, נוכח הסכמת המשיבה, ובשים לב לגובה הקנס, אנו קובעים כי המערערת תרצה חמישה ימי מאסר במידה שלא תשלם את הקנס, וזאת במקום 15 ימים כפי שקבע בית משפט קמא.

יתר חלקי גזר הדין יישארו בעינם.

ניתן היום, כ"ב סיוון תשפ"ג, 11 יוני 2023, בנוכחות הצדדים.

**צביה גרדשטיין פפקין,
שופטת**

עמית מיכלס, שופט

**שמואל בורנשטיין, שופט
אב"ד**